

πόστασιν ἀπὸ τοῦ μέρους ἔνθα ἴσταντο ὁ κόμης καὶ ὁ Καλλιουέ.

Γ'

Ὡς εὖ παρέστητε!

Εἰς τὴν σμαραγὴν τοῦ κεραυνοῦ, ἀπῆντησαν χρεμετισμοὶ τρόμου, οὓς διεδέξατο κρότος ὀρμητικοῦ καλπασμοῦ δύο ἵππων, φευγόντων διὰ τῆς πεδιάδος.

— Ἀκούεις, Καλλιουέ; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Μάλιστα... ἀπῆντησεν ὁ δασοφύλαξ.

— Τί σημαίνει ὁ κρότος ἐκεῖνος;

— Οἱ ἵπποι τοῦ κυρίου Βιλλεδιού ἐτρομάξαν καὶ φεύγουν.

Ὁ Καλλιουέ δὲν ἠπατάτο.

Τρομάξαντες ἐκ τοῦ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν ἐκραγόντος κεραυνοῦ, οἱ ἵπποι τοῦ ὑποκόμηςτος ἔφυγον, ὥστε κατελήφθησαν ὑπὸ σκοτιδίνης, παρὰσύραντες τὸν ἵπποκόμον, ὅστις ἔφιππος ἐπὶ τοῦ ἐνὸς αὐτῶν ἐκράτει τὸν ἕτερον ἐκ τοῦ χαλινού.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔτι διεκρίνετο, ἐν μέσῳ τοῦ βρόμου τῆς καταιγίδος, ὁ γδοῦπος τοῦ κατεσπευσμένου καλπασμοῦ τῶν ἀπομακρυνόμενων.

Αἰφνης κραυγὴ ὀξεῖα ἠκούσθη — μία μόνη, ἀλλὰ φοβερά, ἐπικλήσις ὑπερτάτης ἀπελπισίας καὶ ἀγωνίας, — καὶ οὐδὲν πλεόν, — πλὴν τῆς λυσσώδους πνοῆς τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ τριγμοῦ τῶν θραυομένων δένδρων καὶ τοῦ βρόμου τῆς βροντῆς.

— Ὡ! ὦ!... ἐψιθύρουν ὁ Καλλιουέ.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Συνέβη δυστύχημα.

— Πιστεύεις;

— Εἶμαι βέβαιος.

— Ποῦ;

— Ἐκεῖ κάτω.

Καὶ ὁ Καλλιουέ ταῦτα λέγων ἐδείκνυε τὸ σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος, ὅθεν ἠκούσθη ἡ ἀπελπιστικὴ κραυγὴ.

— Καὶ ποῖον δυστύχημα;... ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Ὁ Λεῖγερ εἶναι βαθὺς καὶ ἔχει ὄχθας ἀποτόμους. Τὸ σκοτάδι εἶναι πυκνόν... Οἱ ἵπποι ἤσαν φοβισμένοι...

Ὁ Καλλιουέ διεκόπη καὶ ἔτεινεν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τὸ οὐς... εἶτα ἐξηκολούθησε λέγων διὰ φωνῆς ἀπαίσιας:

— Κανείς ἀπὸ τοὺς ἀναχωρήσαντας ἀπόψε ζωντανούς ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ Βιλλεδιού δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πλεόν...

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἐστέναξεν, ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθη.

— Εἰς τὸ ὕστερον, τόσον τὸ καλλίτερον... ἐξηκολούθησε λέγων, βαιᾶ τῇ φωνῇ ὁ δασοφύλαξ, τόσον τὸ καλλίτερον! δὲν θὰ ὑπάρχουν μάρτυρες τῶν συμβάντων τῆς νυκτὸς ταύτης...

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, κατεβίβασεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸν ἐκ κατειργασμένου δέρματος πῖλόν του καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ τῆς καρδίας του ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἀφῶνος.

Ὁ κ. Δεβεζαί, ἐστηριγμένος ἐπὶ τῆς μικρᾶς θύρας, ἦτο βεβυθισμένος εἰς βαθεῖας καὶ ἀπεγνωσμένας σκέψεις.

Ὅτε ἀστραπὴ τις ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του τὸ φευγαλέον αὐτῆς φῶς, θὰ ἠδύνατό τις ν' ἀναγνώσῃ ἐπ' αὐτοῦ λύπην μᾶλλον ἢ ὀργήν. Ἐνίοτε δάκρυ διήρχετο λαθρὰ διὰ τῶν ἡμιανοίκτων βλεφάρων του, τὰ δὲ χεῖλη του ἐπανελάμβανον χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ μετὰ βαθυτάτης καὶ ἀφάτου πικρίας:

— Ὡ! Μαργαρίτα!... Μαργαρίτα!...

Τὰς λέξεις ταύτας, καίπερ ἀσθενεστάτῃ τῇ φωνῇ ρηθείσας, ἤκουσεν ὁ Καλλιουέ, καὶ οἱ ῥῶθωνες αὐτοῦ ἐζωγκώθησαν. τὸ πρόσωπόν του ἔλαβεν ἑκφρασιν σχεδὸν ἀγρίαν· οἱ λευκοὶ καὶ ὀξεῖς ὀδόντες του, οἱ ἄρκιοι ὡς οἱ τοῦ λύκου, ἔδηνξαν τὰ χεῖλη του ἄχρι αἵματος· τὰ ὄμματα του ἐξήστραψαν· ἐκίνησεν ἀπαίσια τὴν κεφαλὴν καὶ διὰ φωνῆς ἀδιακρίτου σχεδὸν ἐψιθύρουν:

— Μαργαρίτα καὶ Σωσάννα!... Δεβεζαί καὶ Καλλιουέ!... δύο ἔρωτες!... δύο προδοσίαι!... καὶ δύο ἐκδικήσεις!

.....

Μία ὥρα παρήλθε, μακρὰ ὡς ἡμέρα, ὡς ἔτος, ὡς αἰὼν!

Κατὰ τὰς ἐξήκοντα αἰωνιότητας τῆς ἀτελευτήτου ἐκείνης ὥρας, ὁ κόμης Δεβεζαί ἠσθάνθη ἀπάσας τὰς βασιάνους, ἃς ἀνθρωπίνη καρδία δύναται νὰ αἰσθανθῇ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὥρας ἐκείνης, ἠσθάνθη κατὰ πρῶτον τὰ ὀξέα, σπαρτακτικά, δηλητηριώδη δήγματα τοῦ ὄφεως τῆς ζηλοτυπίας, οὗ τινος οἱ φλογεροὶ ὀδόντες ἐνεπήγνυντο εἰς τὰ ζωτικώτερα καὶ τὰ μᾶλλον εὐαίσθητα μέρη τῆς καρδίας του.

Σατανικὴ φαντασμαγορία! Ἐβλεπε τὴν σύζυγόν του, τὴν προσφιλῆ αὐτῷ Μαργαρίταν—ἐκείνην, ἣν τὴν προτεραιὴν ἔτι ἐπίστευε τὴν πιστοτέραν καὶ ἀγνωτέραν τῶν συζύγων, — ἐν ταῖς ἀγκάλας ἄλλου, παρὰφρονά ἐκ τῆς ἡδονῆς, μεθύουσαν ἐξ ἔρωτος, νὰ προτείνῃ τὰ δροσερὰ καὶ μειδιῶντα χεῖλη τῆς εἰς τὰ φλογερὰ φιλήματα ἐραστοῦ!

Ὁχι, τοῦτο δὲν ἦτο πιστευτόν!

Ἄλλ' ἡ ἀπόδειξις ἦτο ἐκεῖ, φοβερά, ἀναμφισβήτητος, κεραυνοβόλος... ὦ! ἦτο ν' ἀποθάνῃ τις!

Ἡ Μαργαρίτα ἔφερεν ἐν ταῖς λαγόναις αὐτῆς τέκνον, καρπὸν κατηραμένου ἔρωτος!...

Ἡ Μαργαρίτα!... ἡ ξανθόκομος, ἡ κυανόφθαλμος, ἡ ἀγνομέτωπος, ἡ τὸ βλέμμα ἔχουσα τόσον θελκτικόν!

Ἐν αὐτῇ τὰ πάντα ἦσαν ψεῦδος!

Τὸ βλέμμα τῆς, τὸ μέτωπόν τῆς, τὰ χεῖλη τῆς ἐψεύδοντο!... Ὁ ἄγγελος ἦτο δαίμων!...

Ἰδοὺ τί ἐσκέπτετο ὁ κύριος Δεβεζαί· καὶ καθ' ὅσον αἱ σκέψεις αὐταὶ διήρχοντο τοῦ ἐγκεφάλου του, ὡς θύελλαι πυρός, ἡ τοῦ προσώπου του ὠχρότης καθίστατο πελιδνότερα, ἡ χεὶρ του ἔσφιγγε σπασμωδικῶς τὰς τῶν ξιφῶν λαβὰς, καὶ ἡ ἀσθεστος τῆς ἐκδικήσεως δίψα κατελάμβανεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν ψυχὴν του.

Αἰφνης ὁ Καλλιουέ, ποιήσας ἐν βῆμα

πρὸς τὸν κύριόν του, ἔθιξε τὸν βραχίονα αὐτοῦ.

Ὁ κόμης, ἀποσπασθεὶς οὕτως ἀποτόμως ἀπὸ τῶν ἀλγεινῶν αὐτοῦ σκέψεων, ἀνεσκίρτησεν.

— Τί;... εἶπε... τί θέλεις;

Ὁ Καλλιουέ ἔθετο τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματός του, ἀλλὰ σκεφθεὶς ὅτι ὁ κόμης ἔνεκα τοῦ σκότους δὲν εἶχεν ἰδῆ ἴσως τὸ ἐκφραστικὸν ἐκεῖνο κίνημα προσέθετο χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Σιωπῇ!

Ὁ κόμης, κλίνας εἰς τὸ οὐς τοῦ Καλλιουέ, ἠρώτησεν:

— Τί τρέχει;

— Προσέξατε καλὰ.

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἔτεινε τὸ οὐς.

Ὅτε ὁ βρόμος τῆς θυέλλης εἰσῆγε ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον, ἠκούετο ἀσθενῆς τις φόφος, — κρότος βήματος ἐλαφροῦ πλησιάζοντος, ὅφ' ὁ ἔτριζεν ἡ ἄμμος τοῦ διαδρόμου.

Ἡ καρδία τοῦ κόμητος δὲν ἔπαλλε πλέον.

— Εἶναι ἐκεῖνος! εἶπεν ὁ Καλλιουέ.

Τὰ βήματα καθίσταντο μᾶλλον εὐδιάκριτα.

— Ἡμισυ ἀκόμη λεπτόν, καὶ θὰ ἦναι ἐδῶ, προσέθετο ὁ δασοφύλαξ.

Ταυτοχρόνως, καὶ ὥστε ἤθελε νὰ βεβαιώσῃ τοὺς λόγους τοῦ Καλλιουέ, ὁ κεραυνὸς ἐξερράγη, καὶ ἀστραπὴ ἠυλάκωσεν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὸ στερέωμα.

Ἐν στιγμιαίᾳ πλημμυρᾷ τοῦ φωτός ἐκείνου, εἶδον ἄνδρα, τετυλιγμένον ἄχρι τῶν ὀφθαλμῶν ἐντὸς μέλανος μανδύου, νὰ βαδίζῃ πρὸς τὴν μικρὰν θύραν τοῦ ἀλσους.

Ἡ ἀστραπὴ παρήλθεν.

Τὸ σκότος κατέστη πυκνότερον ἔτι· ἀλλ' ὁ κύριος Δεβεζαί, εἰθισμένος ἀπὸ μιᾶς ἡδῆ ὥρας ἐν τῷ σκότει, ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰ ἀντικείμενα. Ἐλαβε λοιπὸν τὰ δύο ξίφη διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ προχωρήσας ἔθετο τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἐρχομένου.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ μυθιστορήματος «Ἐκτὸς τοῦ Νόμου», ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἐτέρου ὠραίου ἔργου, τῆς

ΜΑΧΗΣ ΤΟΥ BENEVENTOY

κατὰ μετάφρασιν ΠΑΝ. ΠΑΝΑ.

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀνέδειξε τὸν συγγραφέα αὐτοῦ Γουεράτσην, ὡς πρῶτον μυθιστοριογράφον τῆς Ἰταλίας. Ἐν αὐτῷ, διὰ γλώσσης φλογερᾶς, ἀπεικονίζεται μία τῶν σπουδαιότερων ἐποχῶν τῆς Ἰταλικῆς ἱστορίας, καθ' ἣν ἡγεμὼν ἐξιταλισθεὶς πλέον ἔπese μαχόμενος κατὰ τῶν ξένων ἐπιδρομέων, καὶ στιγματίζονται οἱ ἔνεκα ἰδιωτικῶν λόγων εἰς τούτους προδῶσαντες τὴν πατρίδα των.